

РЕШЕНИЕ

№ 1160

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110216672 по описа за 2023 година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба от Л. Л. А., ЕГН *****, срещу наказателно постановление №23-4332-024395 от 13.10.2023 г., издадено от ГВБ - Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощена със Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г., с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя кумулативно са наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 6 /шест/ месеца за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се излагат възражения срещу фактическите констатации на административнонаказващия орган и процесуалната и материалната незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление. Твърди се, че санкционният акт е постановен при съществено нарушение на процесуалните правила. В подкрепа са изложени аргументи за бланкетно описание на признаците на нарушението, с което съществено е било ограничено правото на защита на жалбоподателя. Оспорва се и правилността на фактическите установявания на наказващия орган, поради липса на доказателства за датата на придобиване на моторното превозно средство и крайния момент, до който то е следвало да бъде пререгистрирано. Формулирана е молба за цялостна отмяна на санкционния акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Представява се от адв. М., който поддържа жалбата с изложените в нея аргументи.

Въззиваемата страна Началник група в ОПП - СДВР, редовно призована, не изпраща представител, който да вземе отношение по фактите и приложимия закон. Преди второто по делото заседание са постъпили „писмени бележки“, депозираны от процесуален представител на СДВР. Този документ и изложените в него доводи обаче не следва да бъдат обсъждани, доколкото не е съобразено изискването относно крайния момент, до който

въззиваемата страна може да депозира възражения срещу подадената жалба. Съгласно разпоредбата на чл.322 от НПК, приложим по силата на ограничително препращащата норма на чл.84 от ЗАНН и в производството от административнонаказателен характер, страните могат да упражнят това свое право „до даване ход на делото пред въззивната инстанция“. Ход на делото в конкретния казус е даден в заседанието, проведено на 24.01.2024 г. Наказателният процес, какъвто характер безспорно разкрива административнонаказателното производство, не познава института и на писмената защита, поради което доводи, споделени в писмена форма, не следва да бъдат подлагани на обсъждане.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предполага пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Лек автомобил марка „Х“, модел „406“, с рег.№XXX, бил придобит от Л. Л. А. по силата на писмен договор с нотариална заверка на подписите. За извършената продажба била подадена по електронен път информация от нотариуса, изповядал сделката, към ОПП – СДВР. След закупуването му превозното

средство не било пререгистрирано. Към месец октомври 2022 г. същото все още не било регистрирано на името на новия собственик, поради което на 26.10.2022 г., на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП, регистрацията му била служебно прекратена от органите на ОПП - СДВР, ведно с извършено отбелязване в информационната система на АИС – КАТ. Информация за настъпилата промяна не била предоставена на представителя на собственика.

На 03.07.2023 г., около 16:30 часа, Л. А. управлявала л.а.“XXX“, с рег.№XXX, в гр. София, по Околовръстен път, с посока на движение от ул.“София“ към ул.“Суходолска“. На разклона за кв. „Суходол“ превозното средство било спряно за проверка от служители към ОПП – СДВР – свидетеля Й. И. С. и колегата му Г Б. По време на прегледа на предоставените от водача документи полицаите изискали от дежурната част към службата си справка, от която установили, че регистрацията на лекия автомобил е служебно прекратена, считано от 18:31 часа на 26.10.2022 г., на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП.

При тази фактология Й. С. преценил, че е извършено административно нарушение, поради което съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) срещу Л. А., отразявайки в него като накърнена материалната разпоредба на чл.140, ал.1 от ЗДвП. Актът бил изготвен в присъствието на нарушителя, а като свидетел бил привлечен колегата на С. - Б. След подписването му бил връчен на жалбоподателя.

Събраните по преписката материали били докладвани в Софийска районна прокуратура, където били заведени под пр.пр.№39936/2023 г. С постановление от 20.09.2023 г., изведено деловодно на 21.09.2023 г., наблюдаващият прокурор отказал образуването на досъдебно производство. Изложил аргументи, че установените факти сочат евентуалното наличие на административно нарушение на правилата за движение по пътищата, поради което разпоредил и материалите да бъдат изпратени на ОПП - СДВР с оглед преценка ангажирането на административнонаказателната отговорност на водача.

Въз основа на получения прокурорски акт и материалите по пр.пр.№39936/2023 г. било издадено атакуваното наказателно постановление (НП) №23-4332-024395 от 13.10.2023 г., с което на основание чл.175, ал.3 от ЗДвП, на А. били наложени кумулативно наказание

„Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за неизпълнено правно задължение чл.140, ал.1 от ЗДвП, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР следвало да ѝ бъдат отнети 10 точки след влизане в сила на санкционния акт. Последният е връчен на наказаното лице на 04.11.2023 г., видно от извършено в представеното по делото копие отбелязване.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: писмените доказателства по делото: извлечение от справка – картон на водача А., докладни записки за връчване на наказателно постановление, материалите по пр.пр №39936/2023 на СРП, писмо от ОПП-СДВР, заведено с вх. №399 от 02.01.2024 г. в СРС, ведно с приложение - справка – извлечение от АИС - КАТ, Заповед №513з–5070/21.07.2015 г. на Директора на СДВР, Заповед №8121з–1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед №8121К–13170/23.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи и акт за встъпване в длъжност, приобщени по реда на чл.283, ал.1 от НПК.

Съдът от първа инстанция кредитира показанията на свидетеля С., които намира за логични, достоверни, обективни, безпротиворечиви относно реда за инициране и провеждане на проверката спрямо водача А. и съставянето на АУАН. Той е категоричен, че при изясняване на обстоятелствата около наличието на надлежна регистрация на моторното превозно средство се е водел от подадената му от дежурната част към ОПП – СДВР информация. Пропуските и липсата на подробни спомени в показанията на свидетеля съдът отдава на изминалия период от време и естеството на работата му (установяване на множество нарушения почти ежедневно, попълване на документация). Същите макар да не са от естество да препятстват установяването на фактите за реда за съставяне на АУАН, не се отличават с информативност относно обективните характеристики на нарушението.

При проведения в съдебно заседание непосредствен разпит на свидетеля С., същият не предостави допълнителни сведения дали за дерегистрацията на автомобила собственикът е бил уведомен и по какъв начин, като обстоятелства от този порядък не са отразени и в изготвения АУАН. Тук е мястото да се отбележи, че разпитваното лице не сподели и информация да е имало липсващи регистрационни табели, така че да се ангажира още веднъж знанието на водача за предприетата принудителна административна мярка. При липса на други доказателства тези пропуски не позволяват да бъде изключена версията, предложена от А., че не е могла да узнае за факта на прекратената регистрация и момента, в който тя е предприета от административните органи. Сведения не биха могли да бъдат почерпени и от справката, извлечение от системата, администрирана от ОПП – СДВР. Последната съдържа данни за момента, в който е постъпило уведомление от нотариуса за изповяданата сделка, прехвърляща права върху процесното ППС. Отражена е и датата на заличаването на регистрацията му. Видно е обаче, че изтичането на двумесечния срок от подаването на уведомление от нотариуса за сключената сделка, не съвпада с датата на прекратяване на регистрацията. Този факт потвърждава, че прекратяването не настъпва автоматично, а се явява резултат от нарочна административна процедура, за който няма данни да е изпращано известие до собственика на ППС или да е оповестяван като информация в достъпно публично пространство.

Обстоятелствата около нарушението не могат да бъдат изведени в пълнота и от приложените към преписката материали. Липсват ангажирани доказателства освен за съобщаване за извършената дерегистрация на превозното средство на неговия собственик, така и за предприети допълнителни мерки в тази насока, в частност за сваляне на регистрационни номера. Изводът се налага от писмения отговор, изпратен от ОПП- СДВР и материалите, съдържащи се в пр.пр.№39936/2023 г. по описа на СРП. Поради тези причини съдът намира, че писмените материали по административнонаказателната преписка опровергават изводите на наказващия орган за конкретното проявление на нарушението

като виновно поведение на лице, реализирано в обективната действителност.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в наказателното постановление.

Съдът след извършена проверка на издаденото наказателно постановление прие, че не са налице процесуални нарушения относно компетентността на длъжностното лице, което е издало документа. Изрично с приложената по делото заповед на министъра на вътрешните работи № 8121з– 1632/02.12.2021г., е делегирана компетентност на началниците на група „Административна дейност“ към ОПП – СДВР да издават наказателни постановления за административни нарушения по ЗДвП. Втората приложена заповед от своя страна указва на конкретно изпълняваната към момента на издаване на акта длъжност от наказващия орган.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано при спазване на давностните срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН.

Съдът обаче открива съществени процесуални нарушения, опорочили правото на защита на наказаното лице. Изготвянето на наказателното постановление е основополагащ елемент от всяко административно производство. Това е дейност от процесуално естество, от чието добросъвестно и законосъобразно осъществяване зависи ефективността на юрисдикционно - наказателната дейност на административно наказващия орган. В наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, следва да бъде описано точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като нарушена норма от съответния нормативен акт.

Издаденият санкционен акт не отговаря на императивните изисквания на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото описанието на приетото за реализирано от жалбоподателя нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, не са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда. Правораздавателният акт не съдържа част от обективните признаци на състава на описаното в тях нарушение, представено на жалбоподателя.

Нормата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП ситуира правилото, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Съставът на нарушението, от своя страна, се изпълва от нормата на чл. 175, ал.3 от ЗДвП и се прилага за всеки, който управлява моторно превозно средство, нерегистрирано по надлежния ред. Новелата е бланкетна и обща, поради което нарушенията, подведени под нейната хипотеза, следва да са максимално индивидуализирани, като конкретното ѝ съдържание следва да се запълни с материалните норми, установяващи правилата за регистрация на МПС.

При ангажиране на фактите, относими към приложената правна норма на чл.140, ал.1

от ЗДвП, наказващият орган е отбелязал единствено, че жалбоподателят е управлявал лекия автомобил, който е бил със служебно прекратена регистрация, като е допълнена цифром нормата на чл.143, ал.15 от ЗДвП. В текста на санкционния акт обаче не се открива словесно изпълнено основаниято за извършената служебно дерегистрация, а така и датата, на която това е сторено, което лишава нарушителя от възможността да се ориентира относно фактическите параметри на предявената му отговорност и да се защитава спрямо тях. Доколкото предприемането на тази мярка е обосновано с предпоставките по чл.143, ал.15 от ЗДвП, в санкционния акт е следвало да се конкретизират допълнително и обстоятелства, касаещи момента на придобиване на собствеността върху автомобила, което като факт също следва да бъде съобразено с оглед извършване на преценка за правилността на констатациите на контролния и наказващия орган. Това пояснение обаче също липсва. Не се откриват и данни за датата, на която е наложена като принудителна мярка служебната дерегистрация на превозното средство тя не настъпва автоматично, а е резултат от определена последователност от административни действия. Недопустимо е да се очаква, че нарушителят следва да презюмира всички правнорелевантни факти. В случая наказващият орган се е задоволил да цитира единствено цифром правната норма, установяваща, според него, правомощието му да пристъпи към служебна дерегистрация, въвеждайки своеобразна препратка, което обаче при ангажиране на административнонаказателна отговорност - вид наказателна отговорност, е недопустимо. То сочи на непълнота на застъпваната теза, тъй като не кореспондира с изискването за обем на обективните параметри на простъпката, които се предявяват на нарушителя.

Липсата на словесно изписани съществени елементи от фактическия състав на едно нарушение възпрепятства винаги възможността на привлеченото към отговорност лице да възприеме в пълнота предявеното му „обвинение” и да реализира адекватно правото си на защита. Обсъжданите пропуски не биха могли да бъдат разглеждани в светлината на техническа грешка, която да не повлиява съществено върху законосъобразността на атакувания санкционен акт, доколкото те пряко засягат основните му реквизити и предпоставят невъзможност за установяване действителната воля на издаващия го орган на власт. Недопустимо се явява тяхното извеждане въз основа на анализ на доказателствата едва в процеса по проверка правилността на издаденото наказателно постановление, доколкото в последното това съществено обстоятелство не е намерило своето отражение.

С оглед пълнота на изложението, съдът намира, че следва да изложи своите кратки аргументи относно приложението на материалния закон по така възведените факти.

Административнонаказателната отговорност на Л. Л. А. е ангажирана за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП, като ѝ е вменено, че е управлявала личното си моторно превозно средство с прекратена по реда на „чл.143, ал.15“ от ЗДвП регистрация.

Позитивното правило, въведено с нормата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП гласи: "По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места...". Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Съгласно същия текст, наказва ес с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП предвижда, че се прекратява служебно регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да го регистрира. Субект на административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е „водачът“ на МПС, който е длъжен да познава ЗДвП и да е наясно със законовата последица от неизпълнението на императива на правната норма в предвидените от законодателя срокове. В случаите, в които водачът не може да бъде установен, наказанието се налага на

собственика на превозното средство, съгласно хипотезите на чл.188, ал.1 и ал.2 от ЗДвП. Нормата на чл.143, ал.1 от ЗДвП препраща от своя страна към разпоредбата на чл. 145, ал. 1 от ЗДвП, вменяваща задължение на приобретателя на регистрирано пътно превозно средство в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗАНН, административно нарушение е това деяние, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Общото материално правило въвежда изискване за наличие на кумулативна даденост на обективните и субективните параметри на проявата, за да се коментира въобще простъпка. За изпълването в конкретния случай и на субективна страна на нарушението на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не е необходимо деецът да е действал умишлено, тъй като нормата не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не се изключва наказуемостта при тази форма на вината.

Събраните по делото доказателства обаче налагат извод за неправилно приложение на материалния закон от страна на наказващия орган, доколкото фактите не са получили коректна правна оценка, довело до неправилни изводи относно наличието на субективна страна на нарушението.

По делото безспорно се установи, че на посочената в санкционния акт дата лек автомобил „XXX“, с рег. №XXX, е бил управляван по пътищата отворени за обществено ползване, въпреки че същият е бил служебно дерегистриран към 26.10.2022 г. Няма спор, че превозното средство е било собственост по документи на Л. Л. А. и именно тя е била негов водач към процесната дата. Тези факти се потвърждават от намиращата се сред материалите по делото справка извлечение от АИС – КАТ, а не се оспорват и от самия жалбоподател. Следователно, с оглед текста на разпоредбата на чл. 145, ал. 1 от ЗДвП, именно на А. е било вменено задължение да предприеме действия за пререгистрация на автомобила в законоустановения срок. Не би могло да се игнорира обаче, че нормата на чл.143, ал.15 от ЗДвП е адресирана към компетентността на органите на ОПП – СДВР, като от тях зависи дали и кога ще упражнят вмененото им по нейната сила правомощие за дерегистрация на моторно превозно средство – вид принудителна административна мярка. Докато служебната инициатива не бъде предприета (случаят е именно такъв), което може да стане и след изтичането на предвидения двумесечен срок, превозното средство не се води дерегистрирано. Именно последното налага органите изрично да уведомяват изпадналите в забава собственици за извършеното от тях отбелязване в автоматизираната информационна система, независимо от отсъствието на изрично предписание в тази насока. Видно и от материалите по делото, автомобилът е бил оборудван с два броя регистрационни табели, поставени на съответните места, с всички необходими документи, съпътстващи неговото управление, включително свидетелство за регистрация, като липсват доказателства за извършено уведомяване на собственика, а оттук на последния ползвател на превозното средство в лицето на жалбоподателя, за извършено вписване на обстоятелства по реда на чл.143, ал.15 от ЗДвП. За извършената дерегистрация А. не е можела обективно да узнае и от други източници, доколкото до тази информация, съхранявана в базите данни на ОПП – СДВР тя не е разполагала с достъп чрез публичен сайт. Недопустимо е относно узнаването на факта на дерегистрацията да се борава с предположения. Поради това и не са били налице каквито и да е признаци за прекратяване на регистрацията, които водачът би могъл да възприеме, преди да предприеме управление на превозното средство, за да осъществи

виновно или непредпазливо подобно нарушение (в този смисъл и Решение № 332 от 18.01.2021 г. на АдмС - София по адм. д. № 10119/2020 г., Решение № 7551 от 29.12.2020 г. на АдмС - София по адм. д. № 6436/2020 г., Решение № 1831 от 22.03.2021 г. на АдмС - София по адм. д. № 774/2021 г., Решение № 171/08.01.2024 г. на АССГ, XXVIII к.с., по к.а.н.д. № 10448/2023 г., тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г. на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС).

Съобразно така изложените фактически и правни доводи, съдът приема, че административнонаказателното производство по налагане на административно наказание е опорочено от нарушения на формата на актовете, както и не е проведено всестранно и пълно, поради което и деянието остава недоказано от обективна и субективна страна. Тези констатации мотивират извода, че издаденият санкционен акт е незаконосъобразен и необоснован, поради което следва да бъде отменен.

Така мотивиран, на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-4332-024395 от 13.10.2023 г., издадено от ГВБ - Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Л. Л. А., ЕГН *****, са наложени кумулативно административни наказания „Глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 6 /шест/ месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, **като незаконосъобразно и неправилно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____